

Men under Forhandlingerne i Landstinget er Ordet „senest“ taget ud. Det, der altsaa nu sker ved Vedtagelsen af § 3 i Befæstningsloven, er, at man binder Folketingets Hænder i 12 $\frac{1}{2}$ Aar. Medens Folketinget og Folket nu have frie Hænder overfor Landbefæstningen, sker der det ved Vedtagelsen af denne Paragraf, at man binder Folketinget og Folkets Hænder for omtrent $\frac{1}{2}$ Menneskealder. Hvis derfor de Herrer tro, at de kunne gaa ud blandt Vælgerne og pynte Dem med den lille Fjer i Hatten, at nu lægges dog Landbefæstningens Skæbne i selve Folketingets og derved i Befolkningens Hænder, tage De grundig fejl. Nej, den har siden 1901 ligget i Folketingets Haand, men de Herrer have ikke benyttet Magten til at gøre det, De kunde, nemlig desarmere den, uden at nogen kunde have indvendt det mindste derimod. Ingen Lov paabyder dens Opretholdelse, ingen kunde have anlagt Rigsretssag. Det er Folketinget og Regeringen, der have dette Privilegium. De kunde have desarmeret den i Løbet af disse 8 Aar, hvad Øjeblik de vilde, men de turde ikke gøre det, de vilde ikke gøre det. Nu lægge de ikke Sagen i Befolkningens Hænder, men de binde Befolkningens Hænder i saa langt et Tidsrum, som der overhovedet er militær Mening i Bahnsøns Fæstning. Det er det, der sker.

Men det, der sker, vil endvidere belære Befolkningen om at søge til Bunds i Sagen, finde den dybeste Aarsag dertil. Partiernes Svaghed, Programbrud, Demoralisationen ere selvfølgelig Aarsager, men dybest set tror jeg, at hele vor Ulykke bundet i den Forfatning, hvori vi leve, som tvinger Partierne til at demoralisere sig selv og andre. Det er Sagen med dette Tokammerssystem, hvor man stemmer imod sin Overbevisning med den Motivering, at man ikke vil forhindre, at det kommer op i det andet Ting o. s. v. o. s. v., vi kende det alle, hvor man har Tusender af Undskyldninger for, at man ikke staar paa sit Program og holder fast paa sine Principper. Hvor meget bedre var det dog ikke for alle Partier at have en rent demokratisk Enhedsforfatning, hvor man havde Programmer og Principper, som man stod og faldt med, og hvor det ikke altid var saaledes, at en Hæl skulde hugges og en Taa klippes, og at der skulde slaas af paa alle Principper, og alle Programmer skulde brydes, for at der overhovedet kunde komme et Resultat.

Den Forfatning, hvorunder vi arbejde, og som selv er Frugten af et raadent

Forlig i 1866, har avlet en Række raadne Forlig og vil blive ved at avle det, saalænge den bestaar. Der begynder ogsaa at vaagne en Stemning Landet over for, at vi maa skride til en Forandring af Forfatningen, til en grundig Grundlovsrevision. Det gamle Højre og det gamle Venstre ligge nu for Døden. De sprænge sig selv i Stumper og Stykker, slaa sig selv ihjel ved dette Forlig, deres Saga er ude. Desværre koster det saa umaadeligt meget, thi rent partimæssig, rent agitatorisk set kunne vi fra socialdemokratisk Side jo intet have imod, at de gamle Partier slaa hinanden og sig selv ihjel. Men det er dyrt, det koster Folk og Land noget over 30 Mill. Kr. en Gang for alle og 2—3 Mill. Kr. aarlig. Jeg ved knap, om det alligevel er de mange Penge værd, at Højre og Venstre saa grundigt slaa sig selv og hinanden ihjel, som de gøre i Øjeblikket. Men enfin, den Nytte kommer der dog af, at de slaa hinanden ihjel, at de ere døde. Det er en ny Tid, vi gaa ind i, en ny Tid, hvor der vil blive rejst nye Krav om en ny politisk Forfatning med nyt Indhold. Venstre og Højre ere døde, det maa alle kunne se. Fremtiden tilhører de Radikale og Socialdemokratiet.

V. H. O. Madsen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har interesseret sig for min Fraværelse i Gaar fra Tinget, ser jeg af Fortrykket, og jeg kan da oplyse, hvad jeg haaber vil vække hans Sympati, at jeg har været borte med lovligt Forfald, nemlig som Danmarks Repræsentant paa en international Jordmaalingkongres.

Det Forslag, der nu foreligger til Ordning af vort Forsvar, kan, som det er kommet ned fra Landstinget og nu behandles i dette høje Ting, efter min Mening ikke paa nogen Maade opfattes som en tilfredsstillende Løsning af den Op-gave, Forsvarssagen stiller til os. Dertil lider det af for mange Mangler. Den væsentligste er Bestemmelsen om, at Landbefæstningen skal nedlægges om 12 Aar. Det er da ikke underligt, at Forsvarsvennerne staa delte overfor denne Sag, nogle stemme for og nogle stemme imod det foreliggende Forslag. Jeg vil stemme for det Forslag, som foreligger, fordi jeg mener, at den nuværende Ordning er saa uheldig, at jeg ikke tør paatage mig Ansvaret for at blive staaende ved den, og Forslaget dog afhjælper en Del af den nuværende Ordningens Svagheder. Jeg gaar endvidere ud fra, at det vil kunne lykkes,